

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Przewodniczący: SSN Roman Sądej
SSN Andrzej Ryński (sprawozdawca)
SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 8 lipca 2015 r., bez udziału stron,
skargi **K. W.**

na przewlekłość postępowania przed Sądem Apelacyjnym w [...], w związku ze
złożonym przez niego wnioskiem o zbadanie z urzędu podstaw do wznowienia
postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia 20 stycznia
2005 r., utrzymującym w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 4 marca 2004
r.,

na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. oraz w zw. z art. 8 ust. 2
ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do
rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub
nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej
zwłoki (Dz.U.2004.179.1843)

p o s t a n o w i ł:

pozostawić skargę bez rozpoznania

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 12 marca 2015 r. K.W. wniósł o:

1. stwierdzenie przewlekłości postępowania karnego w sprawie zawisłej przed
Sądem Apelacyjnym z wniosku strony o wznowienie postępowania z urzędu
dotyczącego sprawy o sygn. akt II K .../98 Sądu Rejonowego w W. w okresie

od dnia 2 lipca 2014 r. do dnia rozstrzygnięcia niniejszej skargi;

2. zlecenie podjęcia czynności w terminie z urzędu Sądowi Apelacyjnemu w [...];
3. zwolnienie skarżącego z opłacenia niniejszej skargi w całości;
4. wyznaczenie skarżącemu adwokata z urzędu w celu ewentualnego uzupełnienia niniejszej skargi i reprezentowania strony skarżącej przed Sądem Najwyższym;
5. zasądzenie od Skarbu Państwa - Prezesa Sądu Apelacyjnego odpowiedniej sumy pieniężnej w wysokości 5 tys. złotych.

Analiza akt przedmiotowej sprawy wskazuje, że wniesiona przez K. W. skarga jest niedopuszczalna z mocy ustawy. Przepis art. 3 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. Nr 179, poz. 1843 ze zm.) wyczerpująco wymienia rodzaje postępowań, w których stronom lub innym uczestnikom postępowania przysługuje prawo do złożenia skargi na przewlekłość postępowania. Do takich postępowań nie należą czynności sądu, które są podjęte w związku z rozpoznaniem wniosku sygnalizacyjnego o wszczęcie postępowania wznowieniowego z urzędu, ponieważ sam ten wniosek, który nie musi spełniać żadnych szczególnych warunków (np. z art. 545 § 2 k.p.k.) poza ogólnymi wymogami pisma procesowego z art. 119 k.p.k., nie wszczyna postępowania wznowieniowego. Należy również przypomnieć, że w katalogu postępowań, których może dotyczyć skarga na przewlekłość, nie znalazła się działalność sądu związana z wnioskiem o dokonanie czynności z urzędu, o którym mowa w art. 9 § 2 k.p.k. (zob. też postanowienie SN z dnia 27 lipca 2012 r., KSP 8/12, LEX nr 1228604).

Odnosząc się do realiów przedmiotowej sprawy wskazać należy, że została ona zainicjowana wnioskiem skazanego z dnia 2 lipca 2014 r. zatytułowanym

„wniosek sygnalizacyjny” o wznowienie postępowania karnego zakończonego prawomocnym wyrokiem skazującym Sądu Okręgowego w P., utrzymującym wyrok Sądu Rejonowego w W.

Pismem Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego z dnia 28 lipca 2014 r. skazany został poinformowany, że postępowanie o wznowienie postępowania z urzędu nie będzie wszczęte z powodu braku ku temu podstaw. Nadto przypomniano mu, że miał już wyznaczonego obrońcę z urzędu, który nie znalazł podstaw do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania, a także, że możliwe jest obecnie rozpoznanie wniosku o wznowienie postępowania tylko w sytuacji, gdy sporządzi i podpisze go pełnomocnik z wyboru (k. 1434, t. VII).

Z uzyskanych informacji wynika, że skazany pismo to odebrał 31 lipca 2014 r. (dokumenty z dnia 29 czerwca 2015 r. w formie faksu załączone do akt sprawy i potwierdzające, że skazany pismo odebrał - k. 16,17 akt SN).

Z powyższego wynika, że przed Sądem Apelacyjnym nie zostało z urzędu wszczęte postępowanie wznowieniowe w sprawie karnej, której dotyczył wniosek sygnalizacyjny skazanego. Zatem, w analizowanej sytuacji procesowej nie było substratu, w postaci toczącego się postępowania wznowieniowego, który mogłaby objąć skarga na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki. Skazany został jedynie poinformowany o braku podstaw do wszczęcia takiego postępowania z urzędu. Na marginesie trzeba dodać, że informację tę bez wątplenia otrzymał. Nastąpiło to bez zbędnej zwłoki i brak jest podstaw do twierdzenia, że Sąd nie udzielił żadnej odpowiedzi bądź, że dopuścił się rażących zaniedbań w postaci zwłoki w odpowiedzi na pisma skazanego.

Z tych wszystkich względów, Sąd Najwyższy skargę K. W. pozostawił bez rozpoznania, co przesądziło również o bezprzedmiotowości kwestii opłaty stałej od skargi, określonej w art. 17 ust. 1 cyt. wyżej ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r.

